सङ्कल्पा अभिप्रायाः कदा नु मे सुहृत्तया वा कश्चिदेष्यति यस्या हमुपयोगी स्यामिति ते समारन्त आगताः त्वय्युपागते सति अर्त्तेर्लुङि पूर्व्ववदात्मनेपदं सर्तिशास्त्यर्तिभ्यइत्यङि ऋदृशोर्ङि गुणः आडजादीनाम् भाषाविषयस्य प्रयोगः ॥ १६ ॥

भ० समित्यादि। हे कपे संशृणुष्व आकर्णय मत्कैर्म्मत्स्वामिकैः शुभैः शोभमानैर्निर्भयत्वेन कल्याणयुक्तैर्व्वावनैः सह सङ्गच्छस्व सङ्गतोभव अहं स्वामी येषामिति विकारसंघेत्यादिना कः समे मानीत्यर्थे वा त्वयि उपागते सति ममाभीष्टावाञ्छिताः सङ्कल्पा अभिप्रायाः सुहृद्दर्शनादिरूपाः समारन्त सङ्गतवन्तः ऋगतौ सर्व्वत्र समोगमृच्छइत्यादिना मंश्रोः श्नुर्घेइति श्नुः जिश्च वक्त्यस्येत्यादिना अर्त्तेर्ङः दृश्रोर्णुरिति गुणः ॥ १६ ॥

के न संविद्रते वायोर्मैनाकाद्रिर्यथा सखा। यत्नादुपाह्वये प्रीतः संह्वयस्व विवक्षितं ॥ १७ ॥

ज०म० नचैवम्मिथ्या वायुर्म्मे सुहृदित्याह केनेत्यादि। वायोर्मैनाकाद्रिर्यथा सखेति के न संविद्रते न जानन्ति वेत्तेः पूर्व्ववदात्मनेपदं वेत्तेर्विभाषेति रुट् तस्मात्प्रीतः सन् अहं यत्नादुपाह्वये भवन्तमाह्वयामि ततः संह्वयस्व कथय विवक्षितमभिप्रेतं निसमुपविभ्योह्वइत्यकर्त्रभिप्राये लट्लोटोरात्मनेपदं ततोऽकर्म्मकादिति निवृत्तं सामान्येन विधानं ॥ १७ ॥

भ० केनेत्यादि। मत्पितुः सखा त्वमसीति किं प्रमाणमित्याशङ्क्याह मैनाकाद्रिर्व्वायोर्यथा सखा तथा के जनान संविद्रते न जानन्ति